

„Plakala je, praviš?“

„Naglas! Bridko, da so mi solze stopile v oči. Morda je omedlela — zakaj videl sem častnike, ki so jo obkrožili, prinesli nosilnico in odšli z njo.“

„Sirotka, angel božji! Še danes jo potolažim. Greh ima, kdor ne otare solz od teh nebeških oči.“

Epaŕodit je govoril ganjen in v zanosu. Vsa duša mu je vnovič zaplamenela za to bitje, in zazdelo se mu je, kakor bi ga bil Bog oblagodaril in ga varoval zadnje dneve edino zato, da izvrši najlepšo nalogo svojega življenja — da združi dvoje krepostnih src — Iztoka in Ireno.

„Greh ima, praviš, gospod. In res ga ima in imel bi ga jaz, tako velikega, da bi me patriarh ne otel pekla, ko bi ti ne bil tega naznanil.“

„Zahvalim te. Razodel si mi hvaležnost svetle dvorjanice. Epaŕodit ji vse povrne. — Kam sedaj, Spiridion?“

„V Solun —; ker si nehal ti — začnem jaz s trgovino!“

„Želim sreče, modrost imaš. Morda se še vidimo, morda te še potrebujem!“

„Na službo gospod prejasni, vedno na službo tebi — do smrti.“

Epaŕodit je zagledal Numido, ki je plul s čolničem vstric s prefektom in glasno objokoval smrt svojega gospoda. Slišal je, da je govoril Rustiku,

kako ga je ljubil, da je hotel z njim vred v smrt — pa se je zbal smrti — ker ni pravičen in čist kakor nedolžni Epaŕodit. Grk se je hotel ogniti Numidi, da ne bi vzbudil pozornosti. Zato je zavil v mesto. Kakor senca mu je sledil evnuh. Ko sta prišla pod platano, je ponovil Spiridion:

„Vidiš, gospod, tukaj je plakala prejasna.“

Tedaj se je Epaŕodit ozrl v nedra in mu smehljaje izročil par zlatov.

„Ne maram plačila za to, res ne maram. Ampak zlatih bizantincev je samo devetsto devetindevetdeset — za tisoč sva se zmenila, ne zameri — za to sprejemem, gospod, samo za to, pri Kristu, da ne lažem.“

Epaŕodit je šel mirno dalje in mu namignil z roko, naj se loči od njega. — — — — —

Še tisti večer je Irena zvedela po Numidi vso resnično bridkoveselo povest o Iztoku in o Epaŕoditovi ukani. V blaženstvu se je topila pred ikono Bogorodice. In ko se je izmolila v hvalnem psalmu, je vstala s cvetjem na licih, z ognjem v očeh. Njeno srce je prekipelo v ljubezni. Objela je služabnico Cirilo, stiskala jo na prsi, poljubljala ji oči in ustnice ter ponavljala kakor omotična:

„On živi! Moj Iztok živi in me ljubi! Pome pride — edini, predobri — junak junakov ...“

(Dalje.)

Bila je pesemca tista ...

Zložil Jož. Vandot.

Saj je le v gozdu zelenem
ptica zapela mi,
jaz pa sem mislil tu v srcu,
da si zapela mi ti.

Bila je pesemca tista,
ki si jo pela nekdej,
kak so sestrice tri mlade
v tuji podale se kraj.

Prva kraljestvo je našla,
druga začarani vrt,
tretja pa v reki šumeči
belo je srečala smrt ...

Sladko je pevala ptica,
kakor si ti mi nekdej,
tiho odplavala ptica
in ne bo več je nazaj. —

Bila je pesemca tista,
ki mi ne gre iz srcá:
tožni jo pojemo vselej
daleč od rodni gorâ ...

